

FYLKESMANNEN I OSLO OG AKERSHUS

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 Oslo

Deres ref.: Deres dato: Vår ref.: Saksbehandler: Dato:
26.06.2007 2007/20908 M-NA Ingeborg Austreng 14.11.2007

HØRING: LOV OM NATUROMRÅDER I OSLO OG NÆRLIGGENDE KOMMUNER (MARKA)

Vi viser til brev fra Miljøverndepartementet datert 26.06.2007, med utkast til lov om naturområder i Oslo og nærliggende kommuner (Marka) til uttalelse.

Fylkesmannen synes det er positivt at loven legger opp til å trekke en endelig grense for markaområdene, og håper at loven vil føre til mindre press på områdene innenfor markagrensen. Fylkesmannen ser videre lovutkastet som en klargjøring i forhold til dagens retningslinjer.

Forholdet til gjeldende lover og planer

Lovforslagets § 4 fastsetter at alle områder innenfor marka er LNF-områder i kommuneplanens arealdel, og setter dermed alle eksisterende reguleringsplaner til side. Fylkesmannen ønsker på bakgrunn av dette å gjøre departementet oppmerksom på at det bør gjøres en vurdering av om markaloven kan være i strid med grunnlovens § 97 "Ingen lov må gis tilbakevirkende kraft".

Fylkesmannen kjenner til at det foreligger flere godkjente reguleringsplaner innenfor Marka der det ikke er gitt byggetillatelse. Dette er planer som har vært på høring etter plan- og bygningsloven, og i enkelte tilfeller har planprosessen pågått over lang tid. Den nye markaloven setter alle slike reguleringsplaner til side, og vi antar at det i en del tilfeller kan bli reist erstatningskrav for de utgifter tiltakshaver har hatt med planprosesser og planleggingsarbeidet. Vi vil derfor anbefale departementet om å gjøre en vurdering av hvilket erstatningsansvar som kan oppstå i slike tilfeller, og hvilken instans som i så fall blir erstatningsansvarlig.

Merknader til paragrafene

Fylkesmannen har tidligere vært høringsinstans for planer og dispensasjoner i Marka, og har for tiden myndighet i Markaområdene etter *Forskrift om rikspolitisk bestemmelse om midlertidig markagrense for naturområder i Oslo og nærliggende kommuner (RPB for Marka)*. Høringsuttalelsen er basert på de erfaringer vi har i forhold til problemstillinger i Marka. Vi har i hovedsak fokusert på de delene av loven som omfatter byggeforbud, tillatelser og dispensasjoner, i tillegg til de paragrafene som foreslår nye arbeidsoppgaver for vårt embete.

§ 1 Formål

Fylkesmannen anser at det å sikre en endelig grense for Marka burde være en del av formålet for loven. Dette vil være i tråd med det som oppgis å være hensikten med lovutkastet: ”å sikre grensene for og naturkvalitetene i Marka i langsiktig perspektiv”.

§ 2 Geografisk avgrensning

Fylkesmannen synes det er positivt at det blir trukket opp en klar grense for hva som er Marka. Det er etter vårt skjønn svært viktig at man foretar en grundig vurdering av de enkelte områdene ved grensesetting. Fylkesmannen forutsetter at vedtatte planer legges til grunn ved grensesetting. Departementet bør ved offentlig ettersyn ta utgangspunkt i markagrensen slik den ligger i dag, og være restriktive med å ta ut områder som er av stor verdi i forhold til friluftsliv, landskap, natur- og kulturmiljø.

§3 Myndigheter etter loven

Fylkesmannen i Oslo og Akershus er foreslått å ha en spesiell myndighet i loven, både i forhold til å ta stilling til søknader om tilrettelegging for ferdsel og inngrepstillatelser etter § 6 fjerde ledd, og som klageinstans for vedtak fattet av kommunene etter §§ 5 og 6 første ledd og dispensasjon vedtak etter § 10 uavhengig av hvilket fylke kommunen ligger i. Fylkesmannen tar dette til etterretning, og anbefaler at de andre fylkesmannsembetenes mening om dette forslaget vektlegges i den endelige lovutformingen.

§4 Forbud mot bygge- og anleggstiltak, planlegging mv

Fylkesmannen finner at det i tillegg til å kunne fremmes reguleringsplaner for tiltak etter §§ 5, 6, og 7 bør kunne fremmes reguleringsplaner som fremmer formålet med loven, for eksempel reguleringsplaner med formål bevaring av spesielle natur- eller kulturverdier i marka. Enkelte kommuner kan for eksempel ønske å styre utviklingen i områder som de klassifiserer som viktige nærturområder. Slike områder vil neppe kunne vernes i henhold til § 12 om særskilte vern, og kommunene bør derfor gis adgang til å regulere slike områder til friluftsliv eller naturvern. Videre anser vi at eksisterende reguleringsplaner som fremmer formålet med loven bør kunne opprettholdes.

Fylkesmannen kjenner til at det finnes en del uregulerte områder innenfor Marka der det i dag er en blanding av fritidsbebyggelse og antatt ulovlig bebodde fritidsboliger. Tidligere har det vært gjennomført reguleringsprosesser for å få ”ryddet opp” i forhold til denne typen områder, slik at man har fått kontroll med avløpsforhold og lignende. I en del tilfeller kan slike avklaringer gjennom reguleringsprosesser fremme natur- og friluftsinnteresser fordi de stadfester eksisterende situasjon, men hindrer ny bosetning i området.

Miljøverndepartementet bør vurdere om man fremdeles ønsker å ha muligheter for å gjennomføre slike prosesser etter at ny markalov blir innført.

Områdene i Marka omfatter i dag verdifulle jordbrukslandskap, herunder en rekke småbruk, plasser og setre. Disse områdene inneholder også kulturbetinget biologisk mangfold og kulturhistoriske verdier, og har av den grunn opplevelseskvaliteter. Markaloven må ikke være til hinder for å skjytte disse områdene videre.

I kommentarene til § 4 står det at ordinære bygninger som er nødvendige for landbruksdrift, inklusive husvær for (...) skogsdrift (pbl § 81) anses for å være i tråd med loven. I henhold til § 7-4 i Forskrift om skogbehandling og skogsdrift for skogområder i Oslo og nærliggende kommuner (Marka) skal oppføring av permanente skogshusvær godkjennes av fylkesmannen. Myndighet for slike saker tilligger altså ikke kommunen. Fylkesmannen er på generelt

grunnlag kritisk til oppføring av nye skogshusvære. Sett i forhold til dagens praksis ved forvaltning og drift av skogarealene i fylket, er behovet for denne type bygninger ikke lenger tilstede. Bakgrunnen for dette ligger i den effektiviseringen som er skjedd med tanke på økt mekanisering og god vegdekning i hovedstadsregionen. Disse faktorene medfører at behovet for permanente skogshusvær faller bort.

§ 5 Idrettsanlegg

Paragrafen fremstår etter vårt skjønn som noe upresis. I første ledd tredje setning står det ” *I marka kan det bare etableres idrettsanlegg som fremmer formålet med loven, og som ikke medfører støy utover anleggets nærområde.* ” Formålet med loven er å ” *bevare et rikt og variert landskap, natur, og kulturmiljø i Marka, og sikre områdets spesielle verdi for friluftsliv, naturopplevelse og idrett* ”. Idrett er en del av formålet, og etter vår vurdering bør det gå klarere frem at idrettsanlegg ikke kan plasseres i områder der det vil kunne være store konflikter i forhold til de andre delformålene i formålsparagrafen. Vi ser det som positivt at man har tatt inn en setning om at idrettsanlegg ikke skal medføre støy, men vil også anbefale at det også tas inn et eget punkt om vurdering i forhold til landskapsvirkning. Et større idrettsanlegg kan ofte påvirke landskapsbildet, og Norge er i følge landskapskonvensjonen forpliktet til å sikre miljøkvaliteter i landskapet gjennom planlegging og arealpolitikk.

Det angis i loven at det skal legges vekt på det nasjonale og regionale behovet for et idrettsanlegg ved utvidelse eller nyetablering. Det er imidlertid uklart om det skal foretas noen helhetlig kartlegging av hvilke anlegg som anses som nasjonalt og regionalt viktige, eller om dette skal vurderes av kommunen i enkeltsaksbehandlingen. Departementet bør vurdere om det skal legges føringer i forhold til nasjonale anlegg, jfr. problemstillingene rundt Holmenkollen.

I paragrafens andre ledd, står det ” *Ved søknad om konsesjon til uttak av vann til snøproduksjon m.v. etter vannressursloven skal fylkesmannen si uttalelse til vassdragsmyndigheten med utgangspunkt i denne lovens formål. I vurderingen skal det legges vekt på å unngå negative virkninger for friluftslivet.* ” Fylkesmannen har i det siste behandlet flere søknader om uttak av vann til snøproduksjon til alpinanlegg innenfor marka. bl.a. om vann fra Lomma og Søkedalselva. Vi gir i dag uttalelse til vassdragsmyndighetene ut i fra hensynet til natur, biologisk mangfold og friluftsliv, men vår erfaring tilsier at disse hensyn ikke alltid tillegges like stor vekt i vassdragsmyndighetens vurdering. Etter vårt skjønn bør derfor markaloven forsterkes på dette punktet, slik at elvene og vassdragsnaturen i marka får et sterkere vern enn det de har per i dag.

I loven står det at det skal legges vekt på å unngå negative virkninger for friluftslivet. I denne sammenheng må det etter fylkesmannens vurdering også legges sterk vekt på negative virkninger for natur og biologisk mangfold, da uttak av store mengder vann fra vann og vassdrag ofte kan være en trussel for biotoper og arts mangfold, og naturmiljø også er en del av verneformålet.

§ 6 Tilrettelegging for ferdsel, stier, løyper, inngrepstillatelse mv.

Kommunen har i følge § 3 myndighet etter § 6 første ledd, og kan gi tillatelse til anlegging av stier og løyper etter loven. Av § 6 fjerde ledd fremgår det at Fylkesmannen i Oslo og Akershus kan gi offentlige myndigheter og organisasjoner med allment friluftsliv som formål rett til å anlegge, rydde, merke og preparere stier og løyper i marka.

Fylkesmannen tolker denne bestemmelsen slik at kommunen skal gi tillatelse til lokale tiltak, men at Fylkesmannen i Oslo og Akershus er myndighet dersom det gjelder kommuneovergripende tiltak. Vi anser imidlertid at ansvarsfordelingen mellom kommunene og Fylkesmannen kommer uklart frem, og anbefaler departementet å klargjøre hvilke saker som skal behandles av kommunene og hvilke som skal behandles av Fylkesmannen.

Det kan i enkelte områder i Marka være konflikt mellom ulike former for ferdsel, for eksempel mellom syklist, ridende og gående. Departementet bør vurdere om det er behov for å gi kommunene adgang til å skille mellom løyper/stier for ulike brukergrupper.

§ 7 Offentlig infrastruktur

Denne bestemmelsen omfatter en rekke inngrep som kan være av en svært varierende størrelse. For øyeblikket utredes ulike traseer for riksveg 4 (Nittedal), E16 (Bjørum-Skaret) og det eksisterer et forslag til ny E 18 gjennom Sørmarka. Dette er svært omfattende tiltak, som dersom de vil bli gjennomført vil kunne føre til oppsplitting av markaområdene, og ha stor innvirkning på friluftsliv og naturkvaliteter langt utenfor selve inngrepsområdet. Andre tiltak, som mindre veier, etablering av dammer og lignende vil kun ha lokal virkning, og vil neppe ha tilsvarende konsekvenser for de verdiene markaloven er ment å ivareta. Bestemmelsen, slik den er formulert i dag, gir i liten grad føringer for hvordan søknader om ulike typer offentlig infrastruktur skal behandles.

I kommentarene til § 10 står det at *"det ikke vil være aktuelt å dispensere fra bestemmelser i markaloven der hensynet bak bestemmelsen det søkes om dispensasjon fra, fortsatt gjør seg gjeldende tilnærmet fullt ut, selv om det i den konkrete saken skulle foreligge grunner som tilsier dispensasjon"*. Fylkesmannen tolker dette som at dispensasjonsbestemmelsen skal praktiseres strengt.

I forhold til fremtidig planlegging vil det være en fordel om loven gir klare signaler om hvilke kriterier som skal legges til grunn for vurderinger av dispensasjonssøknader etter § 7. Skal § 7 sammen med dispensasjonsbestemmelsen i § 10 tolkes slik at det prinsipielt ikke ønskes etablering av ny infrastruktur i Marka, heller ikke gjennomkjøringsveier? Eller skal offentlig infrastruktur av nasjonal betydning, slik som riksveier- og Europaveier behandles mindre strengt enn lokal infrastruktur?

Fylkesmannen forutsetter at offentlig infrastruktur som har nasjonal eller regional betydning og som berører marka, vil behandles både som dispensasjoner etter § 10, og gjennom ordinær planbehandling etter plan- og bygningsloven.

§ 8 Motorferdsel

Paragrafen er i hovedsak i samsvar med gjeldende lov om motorferdsel. Kommunen har dispensasjonsmyndighet fra § 8 i følge § 10, men det er ikke gitt noen videre retningslinjer om hvordan dispensasjonsmyndigheten skal praktiseres. Nasjonal forskrift for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag (15.mai1988) §§ 5 og 6 omfatter retningslinjer for tillatelser til kjøring, bl.a. for transport av funksjonshemmede. Ved å innlemme motorferdsel som en egen paragraf i Markaloven, vil ikke innarbeidet forvaltningspraksis og klargjøringer som er gjort i forbindelse med motorferdselloven og nasjonal forskrift for bruk av motorkjøretøyer gjelde for Marka. Fylkesmannen antar derfor at det vil bli reist en rekke spørsmål om hvilken dispensasjonspraksis kommunene skal legge seg på når det gjelder motorferdsel, og om denne skal tilsvare tillatelsene etter §§ 5 og 6 i nasjonal forskrift for bruk av motorkjøretøyer.

Det finnes flere innfartsparkeringer i Marka som ligger innenfor markagrensen. Disse benyttes hovedsakelig i forbindelse med utøvelse av friluftsliv i Marka.

Miljøverndepartementet bør foreta en vurdering av hvor vidt loven skal omtale innfartsparkeringer med tilhørende veier, eller om det skal overlates til kommunene å behandle kjøring og parkering på slike veier som dispensasjonssaker etter § 10.

Fylkesmannen legger til grunn at det som en følge av veksten i hovedstadsområdet også vil bli et økende antall brukere av Marka. Dette må det også i framtiden legges til rette for å håndtere, slik at atkomst til marka gjennom tilstrekkelige parkeringsplasser og rom for kollektivtransport sikres. Fylkesmannen mottar også søknader om nye slike parkeringer, og departementet bør vurdere hvilke linje som skal følges når det gjelder slike tiltak, og hvilket forvaltningsnivå som eventuelt skal behandle denne typen søknader.

Fylkesmannen har videre følgende kommentarer til enkeltpunkter:

I punkt c) begrenses motorferdsel i tilknytning til jordbruks- og skogbruksnæring til "person- og godstransport". Vi forutsetter at lovverket tar høyde for at mange skogområder i marka er beiteområder og at det for en del områder er behov for kjøring med mer knyttet til drift, tilsyn og samling av beitedyr.

I punkt d) bør elg etter vår vurdering endres til hjortevilt.

Punktene l) og m) henviser til områder vernet etter § 11. Fylkesmannen antar at dette er en feil, og at punktene omhandler områder vernet etter § 12. Vi antar at formålet med disse paragrafene er å gi tillatelse til motorferdsel i områder vernet etter § 12, der det foreligger forskrift som forbyr all motorferdsel, også den som er regulert etter § 8 g). Fylkesmannen finner at punktene l) og m) lett kan misforståes og tolkes slik at det kun er i områder vernet etter § 12 det er tillatt å gjennomføre drift og vedlikehold av energianlegg, og istandsetting ved utfall. Det fremgår heller ikke klart av § 12 om det skal gjelde spesielle regler for motorferdsel i områder som er gitt særskilt vern. Vi vil derfor anbefale at § 8 g), l) og m), samt § 12, gjennomgås og justeres for å hindre at det oppstår misforståelser om hvilke typer motorferdsel som er tillatt og ikke.

§ 9 Søknader etter loven

Fylkesmannen har ingen kommentarer til § 9.

§ 10 Dispensasjon

Kommunen kan i følge bestemmelsen gi varig eller midlertidig dispensasjon fra §§ 4, 5, 6 første ledd og 8. Det kan ikke dispenseres fra kravet til utarbeidelse av reguleringsplan etter plan- og bygningsloven. §§ 5 og 6 første ledd omfatter søknader om idrettsanlegg og løyper som skal behandles av kommunen. Slike søknader skal behandles i henhold til § 9. Her fremgår det at "Tillatelse etter tredje ledd kan bare gis såfremt fordelene ved vedtaket må anses større enn de skader og ulemper tiltaket vil medføre for friluftslivet, naturmiljøet og allmenne interesser for øvrig. Dispensasjon etter § 10 kan i følge loven "bare gis dersom hensynene i lovens formålsbestemmelse ikke blir vesentlig tilsidesatt, og fordelene ved å gi dispensasjon etter en samlet vurdering anses for å være klart større enn ulempene for friluftslivet, naturmiljøet eller de allmenne interesser". Kravene for å få innvilget dispensasjon etter § 10 er altså strengere enn kravene for å få innvilget tillatelse etter § 9. Dette fremgår også av kommentarene til § 9. Fylkesmannen kan derfor ikke se i hvilke situasjoner det vil være behov for å gi dispensasjon fra søknadskravet i §§ 5 og 6 første ledd, så lenge dette vil føre til at eventuelle tiltak skal behandles etter § 10 i stedet for § 9. Vi kan

heller ikke se at det er andre elementer i §§ 5 og 6 første ledd som det vil være grunnlag for å søke om dispensasjon fra.

Vedrørende dispensasjoner fra § 4

§ 4 er ment å avløse Marka-retningslinjene fra 1986, som kommunene har forholdt seg til for Markaområdene hittil. Fylkesmannen finner det positivt at retningslinjene skiftes ut med en juridisk bindende bestemmelse, men anser at det kan oppstå problemer i forhold til å få til en enhetlig forvaltning når kommunene skal tolke dispensasjonsbestemmelsen.

I § 10 står det ”dispensasjon kan bare gis dersom hensynene i lovens formålsbestemmelse ikke blir vesentlig tilsidesatt, og fordelene ved å gi dispensasjon etter en samlet vurdering anses for å være klart større enn ulempene for friluftslivet, naturmiljøet eller de allmenne interesser”. Denne dispensasjonsbestemmelsen er ment å være strengere enn plan- og bygningslovens § 7, men gir et stort rom for tolkning

Marka omfatter i dag en rekke svært ulike områder, og Fylkesmannen anser at det vil være naturlig å praktisere bygge- og anleggsforbudet annerledes i et område dominert av helårsboliger enn i et skogsområde i Marka. Fylkesmannen har i perioden som samtykkemyndighet i forhold til RPB mottatt en rekke henvendelser i forhold til eksisterende boliger, og fra områder som er ferdig regulert til bolig, men der bygging ikke er igangsatt. Dette gjelder bl.a. områder som Lommedalen i Bærum og Sørkedalen i Oslo, samt mindre områder i andre kommuner.

Våre erfaringer hittil med behandling av søknader i forhold til rikspolitiske retningslinjer for Marka tilsier at det vil være behov for en utdyping av byggeforbudet utover henvisningen til formålet. En slik utdyping kan etter vår vurdering enten skje gjennom differensiering av områder og tiltak i selve bestemmelsen, eller gjennom retningslinjer eller veileder. Dersom man ønsker at kommunene skal endre praksis i forhold til dagens forvaltningspraksis i henhold til retningslinjene fra 1986, bør retningslinjer eller veileder være ferdig samtidig som loven trår i kraft, slik at ikke hver enkelt kommune etablerer sin egen praksis for forvaltning av bestemmelsen, da dette kan føre til store forskjeller kommunene i mellom.

Vi vil videre anbefale at departementet er så konkrete som mulig i forhold til hva som kan og ikke kan tillates av dispensasjoner. Erfaringene fra byggeforbudet i strandsonen er at dette uthules på grunn av en rekke dispensasjoner, jfr. riksrevisjonens undersøkelse av bærekraftig arealplanlegging og arealdisponering i Norge (Dokument nr 3:11 (2006-2007)). Dersom det ikke gis tydelige signaler i forhold til Marka, kan man etter Fylkesmannens vurdering få en tilsvarende utvikling over tid i Marka, noe som vil uthule selve formålet med Markaloven.

§11 Klage mv.

Fylkesmannen i Oslo og Akershus registrerer at vårt embete er foreslått å ha klagesaksbehandling for hele Markaområdet. Fylkesmannen ønsker derfor å reise spørsmål om hvem som vil være klageinstans dersom klager i en sak er Fylkesmannen i Oslo og Akershus ved miljøvernavdelingen. Skal slike klager behandles av en settefylkesmann, slik det er vanlig ved saksbehandling etter plan- og bygningsloven, eller skal de behandles av Direktoratet for naturforvaltning slik som vedtak fattet av Fylkesmannen i Oslo og Akershus etter § 6 fjerde ledd.

Fylkesmannen finner at det ikke er tilstrekkelig at kun organisasjoner som har friluftsliv som formål er gitt spesiell klageadgang jfr. Forvaltningsloven. Vi anser at også andre

organisasjoner som har spesielle interesser i Marka bør ha en slik klageadgang, bl.a. grunneierorganisasjoner, idrettsorganisasjoner, og organisasjoner med natur eller naturvern som formål.

§ 12 Særskilt vern

Fylkesmannen ser det som positivt at det åpnes opp for å gi et spesielt vern for enkelte områder i marka, men ser at dette reiser en rekke spørsmål og problemstillinger

Det angis at områder som pekes ut skal ha særskilte kvaliteter for friluftslivet, og at disse skal være knyttet til naturopplevelsesverdiene. I kommentarene til loven oppgis det også at for å kunne vurdere om et område har særskilte kvaliteter for friluftslivet er det en betingelse at slike områder er kartlagt. Det fremgår ikke på hvilket nivå en slik kartlegging skal foregå; om departementet legger til grunn at det skal gjennomføres en overordnet kartlegging av områder med spesielle kvaliteter i hele Marka, om slike kartlegginger skal gjennomføres på kommunalt nivå eller om det bare er enkeltområdet som skal kartlegges.

Fylkesmannen mener at det bør gjennomføres en overordnet kartlegging av områder med særskilt betydning for friluftslivet, og at denne bør legges til grunn ved vern etter § 12. Videre bør det etableres retningslinjer for hvordan kartleggingen skal foregå, hvilke kriterier som skal ligge til grunn, og hvilken størrelse et område må ha for å bli vurdert for vern.

Lovutkastet sier ingenting om hvem som kan foreslå områder for vern, og hvilket grunnlag de må ha for å fremme et eventuelt verneforslag. Dersom det ikke legges til grunn at det skal gjennomføres en overordnet kartlegging, og det ikke etableres ett tydelig sett med kriterier for hvilke områder som kan vernes, anser fylkesmannen det som sannsynlig at man vil bli nødt til å vurdere og ta stilling til en stor mengde forslag om områder for vern etter § 12.

Det er lagt til grunn at det i første rekke er områder av regional og nasjonal verdi som kan vernes i medhold av bestemmelsen. På bakgrunn av dette anser Fylkesmannen at det er viktig at kommunene får adgang til å regulere nærturområder innenfor Marka som ikke vil falle inn under denne bestemmelsen (jfr. Fylkesmannens kommentarer til § 4).

Fylkesmannen har ingen kommentarer til §§ 13-16 som omfatter saksbehandling, kompensasjon og forholdet til andre lover.

§ 17 Tilsyn og kontroll

Fylkesmannen registrerer at Statens naturoppsyn (SNO) og kommunene skal føre tilsyn med at bestemmelsene gitt i og med medhold i loven blir overholdt. Per i dag har SNO ingen tilsynsoppgaver i Marka. Fylkesmannen forutsetter at det avsettes nødvendige ressurser til SNO slik at de kan utøve tilsyn og kontroll i Marka.

Fylkesmannen har ingen kommentarer til §§ 18-22 som omfatter forhold som er i strid med loven, straff, ikrafttredelse og endringer i annen lovgivning.

Forholdet til skoglovgivingen

Fylkesmannen forutsetter at *Forskrift om skogbehandling og skogsdrift for skogsområder i Oslo og nærliggende kommuner (Marka) ...* (FOR-1993-04-02-268) revideres umiddelbart etter at loven blir vedtatt, og at de føringer som gis gjennom markaloven innarbeides i denne. Den geografiske avgrensingen for forskriftens virkeområde avviker fra dagens markagrense. I forbindelse med revidering av forskriften bør det vurderes om det er hensiktsmessig med en felles markagrense.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Fylkesmannen registrerer at vårt embete er foreslått å ha en spesiell rolle i forhold til klagesaksbehandling etter § 11, og behandling av søknader om tillatelse etter § 6 fjerde ledd. Vi antar at verneprosesser etter § 12, og utarbeidelse av eventuelle skjøtselsplaner for slike områder også kan medføre merarbeid for vårt embete. Vi forutsetter at oppgavefordelingen klargjøres i det videre lovarbeidet.

Den spesielle rollen vårt embete er foreslått å ha vil føre til økt arbeidsmengde, ikke bare i forhold til saksbehandling, men også i forhold til rådgivning. Som myndighet etter RPB for Marka har vi fått en rekke henvendelser om hvordan RPB skal tolkes, og vi antar at det samme vil bli tilfelle i begynnelsen etter at den nye markaloven trer i kraft. Det er også en viss sannsynlighet for at antallet klagesaker vil være høyere enn ellers den første tiden etter at den nye loven trer i kraft, inntil man får etablert en klar forvaltningspraksis. Vi antar derfor at embetet vil få en særlig økning i arbeidsmengde den første tiden etter at loven trer i kraft.

Fylkesmannen forutsettes at det gjøres en vurdering av de administrative og økonomiske konsekvenser lovforslaget vil ha for vårt embete, og at det avsettes nødvendige ressurser til at vi kan ivareta saksbehandlingen etter loven på en forsvarlig måte.

Med hilsen

Hans J. Røsjorde
Fylkesmann

Åsmund Sæther
fylkesmiljøvern sjef

Godkjent og ekspedert i papirform uten underskrift.

Kopi: Akershus fylkeskommune, Postboks 1200 sentrum, 0107 Oslo